

Mescaline, Maharajji en Mojave Desert

Verlaten wegen

Jos Lammers

'Drie jaar nadat ik in mijn geborduurde Marokkaanse hemd als een vraagteken door het Vondelpark zweefde, zoefde ik door Nederland in een Van Gilspak en een Triumph 2000 Overdrive, met huurcontracten, afsprakennotities, kasboeken en belastingcorrespondentie op de stoel naast me. Ergens had de zoektocht naar verlichting een onverwachte afslag genomen.'

In 'Verlaten wegen' vertelt Jos Lammers tijdens een reis door de Verenigde Staten over vijf jaar toewijding aan de 'volmaakte meester' goeroe Maharaj ji, 'back in the seventies', en over zijn terugkeer naar het gewone leven. Een verhaal over verlichting die dicht bij huis blijkt, mescaline in het Vondelpark en Dylan in de Mojave Desert. Een must voor bloemenkinderen, yogi's, macrobioten, blowers, slikkers, sadhoes, asceten, en wie dat ooit had willen wezen of nooit zou willen zijn.

Colofon

Tekst: Jos Lammers.

Overnemen van fragmenten, in welke vorm dan ook, alleen na toestemming.

Illustraties omslag: Janny Brasik. Omslagontwerp: Hoogteyling BNO, Schiedam.

Eerder verschenen als onderdeel tweetalige uitgave Verlaten wegen – Abandoned roads in 2007.

© Copyright van deze uitgave: Jos Lammers, Delft 2017.

Druk en distributie Singel Uitgeverijen – Brave New Books.

Ook verkrijgbaar als e-boek.

ISBN 9789402163278

De gebruikte knipsels over de Divine Light Mission zijn een kleine greep uit de 'collectie Simon Vinkenoog', box 145 map 02, van het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis in Amsterdam en aldaar te raadplegen.

Voor Janny

Gekleurd en vertekend

Dit verhaal over een reis door Amerika, bestaat voor een belangrijk deel uit herinneringen aan de Divine Light Mission en goeroe Maharaj ji in de periode 1971 - 1976. Ik was toen vijf jaar lang zijn volgeling. In die periode had ik binnen zijn organisatie, de Divine Light Mission, eerst de functie van 'manager Divine Sales': degene die de ophaaldiensten van oude spullen en de 'Goddelijke Winkels' om die te verkopen in Nederland oprichtte en leidde. Daarna was ik 'general secretary', de leidinggevende van de Nederlandse afdeling van de Divine Light Mission. Vervolgens werd ik naar het internationaal hoofdkantoor ('IHQ') van de organisatie in Denver geroepen, om daar te werken als 'international coördinator' van de landelijke afdelingen in Europa en Australië.

De Divine Light Mission was destijds een grote organisatie, met honderden volgelingen in Nederland en, buiten India, tienduizenden wereldwijd. Waarom al die mensen goeroe Maharaj ji volgden, kan ik natuurlijk niet beoordelen. Wat hem in elk geval onderscheidde van de vele andere wijze mannen uit het Oosten die toen veel belangstelling trokken, is dat hij voor het hoogste ging. Hij presenteerde zich niet als leraar van gymnastiekoefeningen uit yogaboekjes of diëten van soja en zeewier, maar als de levende 'volmaakte meester'. Degene

(de enige!) die de echte zoeker de weg naar god kon wijzen. Hem volgen betekende, zeker als je, zoals ik, in één van zijn ashrams wilde wonen, totale devotie en opzeggen van alle aardse genoegens en banden met je omgeving. Ook daarin ging hij voor de hoofdprijs. En ik ook. Tot ik uiteindelijk zag wat iedereen natuurlijk al lang wist.

Mijn herinneringen aan die periode zijn ongetwijfeld gekleurd en vertekend. Ik pretendeer dan ook op geen enkele manier de waarheid te vertellen. Het zijn uitsluitend mijn herinneringen. Om die reden heb ik, waar ik dacht dat de privacy in het gedrang zou kunnen komen, namen veranderd.

Eén

De herinneringen aan Amerika zijn op zijn zachtst gezegd gemengd. De mescaline kwam er vandaan, puur natuur uit de Mojave Desert. De vrouw met de groene ogen kwam er vandaan ('zijn lenzen, gekkie'), die de pilletjes in haar stewardessenkoffertje het Vondelpark binnenrolde waar ik in een geborduurd Marokkaans hemd rond zweefde. En de goeroe kwam er vandaan, of in elk geval de Divine Light Mission waar hij financieel en spiritueel leider van was. Hoofdkantoor Denver Colorado. Het Marokkaanse hemd was een driedelig pak geworden toen ik daar na vijf jaar devotie weer op straat stond.

Ik ga samen met Janny maar eens kijken wat ik me er nog van herinner. Eindelijk, na meer dan dertig jaar, eens proberen uit te leggen waarom ik toen alles in de steek liet, ook haar. Denk ik, terwijl 'twelve thirty' van de Mamas & Papas op de achtergrond speelt. Echt ontgroeid ben ik die tijd nooit. En waarom ook. Dus gaan ook de Lovin' Spoonful, de Beatles (jazekeer, Sgt. Pepper's), Dylan (Blond on Blond, uiteraard!), Crosby, Stills, Nash and Young (Déjà vu, geen discussie), Melanie (Born To Be) en Pink Floyd (Atom Heart Mother) mee in de bagage voor een trip cross country USA.

